

[Margrete Auken]

så der er ingen handlingsplan, hvis ministeren ikke skulle have opdaget det i forvejen.

Det var bare nogle småbemærkninger, men hvad angår spørgsmålet om bistandsplanen, vil jeg meget gerne høre, hvad ministeren havde tænkt sig.

Men der er to spørgsmål, som jeg synes vi især skulle samle os om, og det er selvfølgelig først og fremmest det nordiske samarbejde inden for det internationale miljøarbejde. Det er ikke min tanke nu her at repetere debatten fra i går; vi fik jo nogle fremragende håndtag at gribe fat med, og det betyder, at Danmark, hvad parlamentarisk opbakning angår, i hvert fald nu har alle chancer for virkelig at blive et foregangsland. Jeg mener, vi bør følge det op med en række meget præcise spørgsmål til Ministerrådet og til vores kolleger både i Parlamentet og for ministerens vedkommende i regeringerne i de nordiske lande for at høre, hvad der i grunden bliver af det. Jeg tror, at ministeren ligesom jeg vil være glad for, at vi kommer ud over festaleniveauet, og at vi rent faktisk kan sige: nu har vi en fællesnordisk indsats, så vi ikke kommer til at opleve det, der er sket, når det drejede sig om havafbrændingsplanerne og om at ændre kriterierne for optagelse af stoffer på listerne. Jeg kan fortælle ministeren, at der ligger en stor balladesag og venter på os i Pariskommissionen om Dounreay, det engelske oparbejdningsanlæg oppe i det nordlige Skotland. Det ved jeg er en sag, der optager nordmændene, så det kunne være, at nordmændene ved denne lejlighed kom i gang i god tid. Det er en af de sager, hvor man kunne få indarbejdet rutiner for et godt samnordisk arbejde, så man mødte virkelig velforberejdet op både fagligt og politisk til kommissionerne.

Men i øvrigt vil jeg ikke sige mere om den ende af det nu, for jeg mener ikke, der er grund til, at vi repeterer hele debatten i går; jeg vil blot lige minde om, hvor meget den vil betyde i det nordiske samarbejde.

Jeg tror i øvrigt også, vi mangler noget regionalt samarbejde med hensyn til miljøet. Jeg gad vide, hvor meget der ligger på Østersø-Kattegat-området? Hvis den ulykke, der skete oppe i Den Botniske Bugt med en russisk olietanker, var det vist, var sket hos os, hvad så? Har vi egentlig fælles planer for, hvordan vi skal gribe ind? Det ville det være interessant at vide.

Den handlingsplan, ministeren har præsenteret os for, er ikke god, men det tror jeg ministeren har opdaget. Den er vi ikke vilde med, og vi går ud fra, at der kommer til at ske et eller andet gevaldigt med den, for det er noget værre noget. Vi må have nogle klare indsatser, ikke til fordel for nye konventioner og nye beslutninger, men til fordel for miljøet. Der kan laves klare grænser, og der kan gøres en masse andet, og på baggrund af vores parlamentarikerkonference ved ministeren også godt, at vi ikke i den grad behøver mere forskning – selvfølgelig er det altid godt med forskning – men vi fik meget klare tilkendegivelser af, hvor grænserne faktisk ligger, og de ligger højt. Det må ministeren selvfølgelig nu til at arbejde for, og jeg går ud fra, at Ministerrådet også har forstået, hvad dette her drejer sig om, for det er vistnok sagt meget tydeligt hele vejen rundt.

Endelig er der den sag, som jeg selvfølgelig synes er den allervigtigste, og det er Norden og EF. Jeg synes, det, ministeren har skrevet til os, er spændende, og det er selvfølgelig også her, de mest uldne formuleringer findes. Jeg vælger at fortolke ministeren positivt på den måde, at det er ministerens tanke, at vi nu sætter fuld speed på at udarbejde nordiske aftaler, sådan at vi kan være med til på nordisk vis at præge harmoniseringerne i EF. Ministeren påberåber sig den berømte bro, men der kan løbes begge veje over en bro, og der er altid fare for, at det er EF, der løber ind i det nordiske, og det er den mest sandsynlige udvikling i øjeblikket, fordi EF er betydelig mere effektivt med hensyn til at få lavet dette, og hvis tingene først ligger i EF, er det meget svært at gøre andet end bare følge trop i Norden. Hvis vi derimod kommer foran i Norden, mener jeg, det er realistisk at forestille sig, at vi kan få ganske meget at skulle have sagt, sådan at det bliver på nordiske betingelser, og de er i hvert tilfælde i mange henseender de bedste i dette samarbejde. Så vi ønsker mere af den slags og bedre konkretiseret naturligvis. Jeg tror, at ministeren kan få opbakning hele vejen rundt.

Jeg synes, vi skal slå fast, at det ikke er et spørgsmål om at beskytte nordiske handelsinteresser – og det er meget vigtigt, at ministeren understreger det meget tydeligt – men at det er et spørgsmål om, hvordan de harmoniseringer bliver udformet, som bliver i